

मागणं

निःश्रूत निःसिद्ध गमनात् व्याप
निर्भृत चालिकु मात् प्रत्यं निष्पाम् , लेप , गोप , गिरा
निःश्रूत निःसिद्ध गमनात् व्यापाम् निष्पाम् व्यापाम्
बरे झाले या सृष्टीचा, शेवटी एकदा निरोप घेतला! मि व्याप
यमदूतांच्या पाठोपाठ लगबगीने जाताना
मन होतं हलकं फुलकं, हवेमध्ये तरंगत काळासम् , द्वाश्रव व्रामित
व्याधींनी पछाडलेले जराजर्जर जीर्ण शरीर गजलांड शिष्ठांड जानु
पडले होते शय्येवर फेकून दिलेल्या वस्त्रागत. व्रेष्टिलांड व्राण्डहज्जांड
निःश्रूत निःसिद्ध गमनात् व्यापाम् निष्पाम् व्यापाम्

शय्येभोवती होते एक माणसांचे कोंडाळे
खरेखोटे अश्रु ढाळीत. निःश्रूत निःसिद्ध गमनात् व्यापाम्
अभागी बिचारे! गोपुङ्क निःप्र क्षमाप्र व्यापाम् व्यापाम्
बसले आहेत अडकून अजून जीवनाच्या रहाटगाड्यांत.

ओशाळ्वाणे हसणारे, तेच ते लाचार चेहरे
सदाचेच रडणारे, तेच ते दुःखी जीव
स्वार्थी आणि महाकपटी, तीच ती कोती मने
खन्याची दुनिया नाही, नकोच ते क्षुद्र जिणे

इहलोकाच्या सुखदुःखांना जीव कसा विटला होता
यमधर्माच्या दरबारात प्रवेश करताच मागायचं करी
स्वर्गामध्ये अढळपद. कु मिक निःश्रूत निःसिद्ध
माझा निश्चय झाला होता!
यमदूतांच्या पाठोपाठ माझा आत्मा जातच होता.

केवढा मोठा हा प्रवास, काही केल्या संपत नाही.
प्रवासाच्या सुरवातीला नुकतीच रात्र सरली होती
उगवतीच्या आभाळात लाखलाख रंग होते
नदीकांठच्या देवळात भूपाळीचे सूर होते.
भास्कराच्या दरबाराचा हळू हळू जमला थाट
डोळ्यांना दिपविणारा सुवर्णाचा झगमगाट.

आज सान्या सृष्टीमध्ये वेगळीच जादू होती
प्राणी, पक्षी, मुले, माणसे फार फार खुशीत होती
जिवंतपणी भासणारे भोवतालचे निस्तेज जग
आज मी मेल्यावर इतके का सजीव होते?

हिरवीगर वनराई, मनमोहक फुलेफळे
मधूनच उडणारी डौलदार रानपाखरे
खळखळणारे बालनिर्झर, नद्यांची विशाल पात्रे
ओलांडून पुढे चाललो, दच्याखोरी माळराने

जिवाभावाचे दोस्तगण, संकटसमयी धावणारे
कजाग आणि प्रेमळ पत्नी बंडखोर मुलेबाळे
भांडखोर शेजारी अन् कट्टर शत्रूदेखील
मरणानंतर अचानक इतके कसे प्रिय झाले?

आता अंधार पडला होता.
माझा प्रवास चालूच होता यमदूतांच्या पाठोपाठ.

संध्येच्या नेत्रांत होते गूढ खिन्ह असे काहूर
मनात माझ्या दाटून आली अनामिक एक हुरहूर
रिक्त आणि एकाकी नकळत वाटू लागले
मूल्यवान् काहीतरी, कसे कुठे हरवून गेले?

हळ्हूहळ्हू आकाशात चंद्रकोर दिसू लागली
लुकलुकत्या तान्यांची खाणच ती उधळलेली

प्रवास आता संपत आला
पुन्हा रात्र सरत होती
अंधाराच्या पोटातून चैतन्याची लागली चाहूल
पूर्वेच्या महालात अरुणाचे पडले पाऊल

माझा निश्चय झाला होता!
यमधर्माच्या दरबारात प्रवेश करताच म्हणायचं
किडामुंगीचा होईना का
याच सृष्टीत जन्म दे
याच सृष्टीत जन्म दे!

- डॉ. कुंदा जोशी

('फेनफुले' या कवितासं ग्रहातून)